

Arrest

nr. 121 883 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2012 met referentenummer REGUL X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordelingen van de zaak

1.1 Op 13 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikel 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot theoretische beschouwingen. Voorts dient er op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op hetgeen zij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde aangaande het feit dat zij slachtoffer zou zijn van huiselijk geweld, meer bepaald motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing waarom deze feiten niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Na het uiteenzetten van de feitelijkeheden dienaangaande besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing dat “Echter, de historiek inzake betrokkene relatie met de heer E.F., kan niet in betrokkene voordeel weerhouden worden. Betrokkene toont niet aan waarom haar geschiedenis met de heer E.F. en/of de situatie die daaruit voortkwam, het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar Marokko en daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de geëigende procedure. Bijgevolg kunnen de aangehaalde elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts herhaalt wat zij reeds aanvoerde ten tijde van haar aanvraag. Dit wordt door de verzoekende partij zelf nog versterkt nu zij in haar verzoekschrift stelt “dat verzoekster slachtoffer was van verregaand geweld t.o.v. haar persoon, werd in het verzoekschrift duidelijk uiteengezet. Verzoekster stelt dan ook dat er zeker buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.”

Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan op welke elementen die zij zou hebben aangevoerd in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou zijn geantwoord in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verkeerdelijk motiveert dat zij zich in haar aanvraag beroepen zou hebben op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 terwijl dit niet zo zou zijn, hetgeen zou duiden op een “gestandaardiseerd antwoord”, stelt de Raad vast dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van 13 april 2011 blijkt dat de verzoekende partij zich wel op de instructie heeft beroepen, zodat haar grief geen steun vindt in het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop

gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar haar pleidooi in zaak 8 op de rol, met name stelt zij inhoudelijk niets toe te voegen te hebben aan het verzoekschrift, maar dat zij gebruik maakt van de procedure om gehoord te worden, anders wordt louter procedureel geantwoord dat er geen belang is en wordt niet ingegaan op haar argumenten. Zij heeft wel belang, met name belang bij de beoordeling van de argumenten, zij wenst dat geantwoord wordt op de argumenten van het verzoekschrift. Ook de ingevoerde mogelijkheid tot het indienen van een synthesememorie haalt niets uit, want als men iets toevoegt of niet samenvat, is ze ongeldig. Daarnaast voegt zij toe dat zij *in casu* nog bijzondere aandacht wenst voor haar schrijnende situatie: zij heeft zwaar geweld ondergaan van haar echtgenoot en in de bestreden beslissing werd niet voldaan aan de motiveringsplicht door zonder meer onontvankelijk te verklaren. Ook houdt men geen rekening met de menselijke waarde. Ten slotte vraagt zij zich af wanneer men wel nog onder buitengewone omstandigheden valt. Hier was het redelijk geweest om ze te aanvaarden. Geen enkele zaak geraakt door de 'buitengewone omstandigheden', zelfs al is de zaak goed gemotiveerd.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet duidelijk heeft gemaakt waarom de problemen met haar echtgenoot buitengewone omstandigheden zouden uitmaken om de aanvraag niet in het land van herkomst in te dienen. De verwerende partij verwijst ten slotte naar de beschikking.

De verzoekende partij repliceert hierop dat zij een legaal verblijf had en het slachtoffer was van zware gewelddaden van haar echtgenoot, dat haar echtgenoot haar steeds onder de knoet heeft gehouden met haar verblijf, dat daarna haar verblijf is ingetrokken en zij nu dubbel gestraft wordt. Zij wil hier blijven, maar niet op basis van een gewelddadig huwelijk, maar op basis van andere motieven.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats uitdrukkelijk aangeeft dat zij inhoudelijk niets toe te voegen heeft aan het verzoekschrift, maar dat zij gebruik maakt van de procedure om gehoord te worden, omdat anders louter procedureel geantwoord wordt dat er geen belang is en niet wordt ingegaan op haar argumenten. De Raad wijst echter erop dat uit artikel 39/73 van de vreemdelingenwet geenszins voortvloeit dat, in het geval de verzoekende partij niet vraagt gehoord te worden, louter procedureel geantwoord wordt dat er geen belang is. Artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *"Indien geen der partijen vraagt om te worden gehoord dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen."* Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij belang heeft bij de beoordeling van de argumenten en dat zij wenst dat geantwoord wordt op de argumenten van het verzoekschrift. De Raad wijst in de eerste plaats erop dat de Raad overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak doet op basis van de synthesememorie, en dus niet op het verzoekschrift. Verder dient erop gewezen te worden dat op de argumenten van de verzoekende partij reeds geantwoord werd in voornoemde beschikking van 20 januari 2014 en benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij met betrekking tot dit antwoord geen enkele inhoudelijke opmerking heeft geformuleerd en daarentegen zelfs uitdrukkelijk aangeeft niets inhoudelijk toe te voegen te hebben aan het verzoekschrift. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar de synthesememorie, dient te worden vastgesteld dat de inhoud van voornoemde beschikking van 20 januari 2014 in het geheel geen betrekking heeft op enig probleem met de synthesememorie en dat *in casu* de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie aanvaard geworden is, zodat de Raad niet inziet op welke manier deze opmerking van de verzoekende partij in voorliggend geval relevant zou zijn. Daar waar de verzoekende partij bijzondere aandacht wenst voor haar schrijnende situatie en deze uiteenzet, dient erop gewezen te worden dat hierop werd ingegaan in de bestreden beslissing, zoals ook blijkt uit voornoemde beschikking van 20 januari 2014. De Raad benadrukt dat in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Daar waar zij kritiek lijkt te uiten op het concept 'buitengewone omstandigheden' en de toepassing ervan door de verwerende partij, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee kritiek lijkt te geven op de wet, maar dat de beoordeling hiervan niet toekomt aan de Raad. Ook door kritiek te leveren op de werkwijze van de verwerende partij doet zij op geen enkele manier afbreuk aan de inhoud van voornoemde beschikking van 20 januari 2014.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET